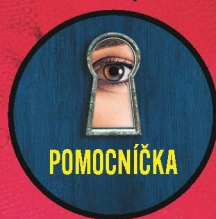

Nový psychologický triler od Freidy McFadden,
autorky titulu *Pomocníčka*

PROFESORKA

FREIDA McFADDEN

MOTÝL

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PROFESORKA

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Anatómia lží

PROFESORKA

FREIDA McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE TEACHER

Copyright © 2024 by Freida McFadden

Cover photo © AdobeStock/khan, 3D image rendered by Milan Malý

All rights reserved.

Translation © Dorota Lamačková, 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-363-7

Pre moju rođinu

PREDSLOV

Vykopať hrob je náročné.

Bolí ma celé telo. Svaly, o ktorých som ani netušila, že ich mám, mi pulzujú od bolesti. Vždy, keď zodvihnem lopatu a vyhodím trochu hlíny, mám pocit, že sa mi do svalu pri lopatke zapicháva nôž. Myslela som si, že tam žiadny sval nemám, ale očividne som sa mýlila. Každý jeden sval vo svojom tele zrazu cítim naozaj intenzívne, pretože ma všetko bolí. Hrozne.

Na chvíľu sa zastavím a pustím lopatu na zem. Dlane mám plné pľuzgierov a musia si chvíľu odpočinúť. Chrbtom predlaktia si zotriem z čela pot. Teraz, keď už slnko zapadlo, teplota podľa námrazy na zemi klesla pod nulu. Ja som však tú zimu prestala cítiť už po prvej pol hodine a kabát som si vyzliekla takmer pred hodinou.

Čím som hlbšie, tým ľahšie sa mi kope. Tú prvú vrstvu hlíny bolo takmer nemožné preraziť, no vtedy som mala aspoň pomoc. Teraz som na to sama.

Pravda, je tu so mnou aj *to telo*, ale asi mi veľmi nepomôže.

Prižmúrim oči do tmy v jame. Vyzerá ako priepasť, v skutočnosti je však hlboká tak pol metra. Ako hlboko musím kopať? Hovorí sa, že dva metre, ale predpokladám, že to platí len pre ozajstné hroby, nie pre takéto neoznačené uprostred lesa. Keďže však nikto nemôže zistiť, čo je tu zakopané, možno bude lepšie ísť hlbšie.

Ktovie, ako hlboko v zemi musí byť telo, aby ho už zver necítila.

Na obnaženej spotenej koži zacítim nával studeného vetra a zachvejem sa. S každou minútou sa zdá, že teplota klesá. Musím sa dať do práce. Ešte budem pre istotu kopať trochu dlhšie.

Opäť dvihnem lopatu a všetky boľavé miesta v mojom tele začnú bojovať o pozornosť. Práve teraz jasne vyhrávajú dlane – tie ma bolia najviac. Čo by som len dala za kožené rukavice. Mám však len také veľké a huňaté, s ktorými neviem poriadne uchopiť lopatu. Takže sa s tým musím popasovať holými rukami, aj keď mám pluzgiere.

Kým bola jama plytká, mohla som kopať zhora, nemusela som vchádzať dnu. Teraz však môžem pokračovať už len zvnútra hrobu. Státie v hrobe mi asi neprinesie šťastie. Každý v takejto jame raz skončí, no netreba pokúšať osud. Bohužiaľ, v mojom prípade sa tomu teraz nedá vyhnúť.

Keď opäť zaborím ostrie lopaty do suchej tvrdej zeme, nastražím uši. Tu v lese je ticho, ozýva sa len vietor, no som si istá, že som niečo počula.

Prásk!

Už zasa... Znie to takmer ako konár, ktorý sa zlomil, hoci nerozoznám, či to prišlo spoza mňa alebo spredu. Narovná sa a prižmúrim oči do tmy. Je tu niekto?

Ak áno, tak som v obrovskej kaši.

„Haló?“ zvolám, no znie to ako chrapľavý šepot.

Bez odpovede.

Schmatnem lopatu do pravej ruky a načúvam tak silno, ako len viem. Zadržím dych, aby som stíšila zvuk vzduchu, ktorý vdychujem a vydychujem.

Prásk!

Ďalší zlomený konár. Tentoraz som si tým istá. A nielen to, ten zvuk bol bližšie ako predtým.

Teraz už počujem aj šuchot lístia.

Zovrie sa mi žalúdok. Z tohto sa určite nevykecám. Naozaj sa nemôžem tváriť, že toto je len veľké nedorozumenie. Ak ma niekto zbadá, je po všetkom. Hotovo. Putá na zápästiach, policajné auto s húkajúcimi sirénami, doživotie za mrežami bez šance na podmienené prepustenie – a tak ďalej.

No potom v mesačnom svetle zazriem veвериčku, ktorá uteká na čistinku. Preskacká okolo mňa a pod váhou jej malého tela praskne ďalší konárik. Keď zmizne v dialke, les sa opäť ponorí do hrobového ticha.

Nakoniec to predsa len nebol človek, iba obyčajná veverička. Ten zvuk krokov bol v skutočnosti šuchot labiek.

Vydýchnem si. Blížiac sa nebezpečenstvo je nateraz zažehnané, ale ešte nie je koniec. Ani zďaleka. A nemám čas na prestávku. Musím kopať ďalej.

Koniec koncov, toto telo musím zakopať ešte skôr, ako vyjde slnko.

.....
PRVÁ ČASŤ
.....

KAPITOLA 1

PRED TROMI MESIACMI

EVE

Stále od ľudí počúvam, aké mám šťastie.

Hovoria mi, že mám krásny dom, prácu, ktorá ma naplňuje, a neustále mi chvália topánky. Ja však viem, kde je pravda. Keď mi ľudia hovoria, že mám šťastie, nemajú na mysli môj dom, prácu a ani moje topánky. Majú na mysli môjho manžela. Hovoria o Nateovi.

Nate si hmká pri čistení si zubov. Tú melódiu som rozpoznala až rok po tom, ako sme si pravidelne spoločne umývali zuby. *All Shook Up* od Elvise Presleyho. Keď som sa ho na to spýtala, zasmial sa a vysvetlil mi, ako ho mama naučila, že tá pieseň má dve minúty a presne toľko by si mali ľudia čistiť zuby.

Začala som tú pesničku z celej duše nenávidieť.

Tá istá sprostá pesnička každé ráno celých osem rokov manželstva. Dalo by sa to vyriešiť tak, že by sme si neumývali ráno zuby v tom istom čase, ale vždy to robíme. Snažíme

sa byť v kúpeľni čo najefektívnejší, keďže odchádzame v tom istom čase a ideme na to isté miesto.

Nate vypluje pastu do umývadla a vypláchne si ústa. Ja už som si zuby dočistila, ale som stále tam. On si berie ústnu vodu a púšťa sa do kloktania tej žieravej modrej tekutiny.

„Nechápem, ako to môžeš robiť,“ okomentujem to. „Ústna voda mi chutí ako kyselina.“

Vypľuje ju späť do umývadla a vyškerí sa na mňa. Má dokonalé zuby. Rovné a biele, ale nie až také biele, že ma nútia uhnúť pohľadom. „Je to *osviežujúce*. Veď vieš, čistota pol života.“

„Je to otrasné.“ Zachvejem sa. „Hlavne mi nedávaj po tom kloktaní pusy.“

Nate sa zasmee. Asi je to vtipné, veď mi predsa takmer nikdy nedáva pusy. Jedna povrchná na líce, keď sa ráno lúčime, ďalšia, keď sa večer stretneme doma, a potom ešte jedna v posteli. Tri bozky za deň. Náš sexuálny život má rovnako striktný režim – robíme to vždy prvú sobotu v mesiaci. Keďysi to bola každá sobota, potom každá druhá, a teraz, posledné dva roky, fungujeme s týmto nastavením. Láka ma zadať to do nášho spoločného iPhone kalendára ako opakujúcu sa schôdzku.

Beriem si fén, aby som z vlasov odstránila prebytočnú vlhkosť, zatiaľ čo Nate si svoje krátke hnedé vlasy len prehračáva. Potom si vezme žiletku a oholí sa. Kým nás tak sledujem v zrkadle, nedokážem poprieť, že Nate je z nás dvoch ten príťažlivejší. Nie je o čom.

Môj manžel je neskutočný fešák. Ak by niekto nakrúcal film o jeho živote, zháňal by do jeho roly tých najväčších hollywoodskych krásavcov. Krátke husté tmavohnedé vlasy, ostré rysy, roztomilo krivý úsmev a teraz, keď si kúpil

tie činky, čo máme v pivnici, sa aj jeho hrud' mení na horu svalov.

Ja som, naopak, úplne obyčajná. Mala som tridsať rokov na to, aby som sa s tým zmierila, a som úplne vyrovnaná s tým, že moje hnedasté oči nebudú nikdy mať taký hravý záblesk ako Nateove, moje unavené hnedé vlasy budú vždy len ležať na mojej hlave, a ani jedna moja črta nemá tú správnu veľkosť. Som príliš chudá – mám len nebezpečne ostré uhly a o krivkách sa vôbec nedá ani hovoriť. Ak by niekto nakrúcal film o mojom živote... Nuž, o tom ani netreba premýšľať, pretože by sa to nikdy nestalo. Nikto nenatáča filmy o ženách ako ja.

Keď mi ľudia hovoria, že mám šťastie, v skutočnosti tým myslia, že je Nate úplne mimo mojej ligy. Ja som však od neho trochu mladšia, aspoň v tom vyhrávam.

Odchádzam z kúpeľne a idem sa obliecť. Nate ma nasleduje. Beriem si čistobielu blúzku, gombíky zapínam až ku krku, a k nej si obliekam sukňu telovej farby, pretože v Novom Anglicku sa sukne dajú nosiť len tri mesiace. Pri troche šťastia aj štyri. Natiahnem si pančuchy a obujem si čierne lodičky značky Jimmy Choo. Až keď ich mám obuté, všimnem si, že ma Nate pozoruje s hnedou kravatou povolenou okolo krku.

„Eve?“ spýta sa.

Hneď mi je jasné, čo povie, no aj tak dúfam, že to neurobí. „Hmm?“

„To sú nové topánky?“

„Tieto?“ nezdvíham zrak. „Nie. Mám ich už roky. Vlastne si myslím, že som ich mala obuté minulý rok v prvý školský deň.“

„Aha. Dobre...“

Neverí mi, ale sklopí zrak na svoje vlastné topánky. Sú to hnedé kožené mokasíny, ktoré už majú naozaj zopár rokov. Potom už nič nehovorí. Keď je nahnevaný, nikdy nekričí. Občas ma vyhreší za veci, ktoré som nemala robiť, ale už pomaly ani to. Môj manžel je až obdivuhodne vyrovnaný. A v tomto ohľade mám asi naozaj šťastie.

Keď si Nate zapína manžetové gombíky, pozrie sa na hodinky. „Už môžeme ísť? Alebo sa chceš naraňajkovať?“

S Nateom obaja pracujeme na casehamskej strednej škole a dnes je prvý školský deň. Ja učím matematiku a on angličtinu. Je asi najpopulárnejším učiteľom na celej škole, hlavne teraz, keď odišiel Art Tuttle. Moja kamarátka a kolegyňa Shelby mi prezradila, že Nate sa dostal na prvé miesto v rebríčku najviac sexi učiteľov v škole, ktorý zhotovili štvrtáčky. Vyhral s veľkým náskokom.

Málokedy ideme do práce jedným autom. Pripadá mi zvrátené odísť z toho istého miesta na to isté miesto a dopraviť sa tam dvomi rôznymi autami, no on ostáva v škole vždy dlhšie ako ja a mne sa na neho nechce čakať. Keďže je však dnes prvý školský deň, ideme spolu.

„Podme,“ poviem. „Dám si v škole kávu.“

Nate prikývne. Nikdy nejedáva raňajky – tvrdí, že mu robia zle na žalúdok.

Keď prechádzam k vchodovým dverám nášho poschodového domu, moje lodičky značky Jimmy Choo uspokojivo klopajú o dlážku. Dom je malý. Museli sme ho predsa kúpiť z dvoch učiteľských plátov, ale je nový a v mnohých ohľadoch je to dom mojich snov. Máme tri spálne a Nate rozpráva o tom, že v blízkej budúcnosti by v tých zvyšných dvoch mohli byť deti, no neviem, ako to chce dosiahnuť pri našom aktuálnom sexuálnom rozvrhu. Pred rokom som prestala

brať antikoncepciu, aby sme „zistili, či sa niečo stane“, no zatiaľ sa stalo jedno veľké nič.

Nate si sadne do svojej Hondy Accord. Kedykoľvek spolu niekam ideme, tak len jeho autom a vždy šoféruje on. Je to súčasť našej rutiny. Tri bozky denne, sex raz mesačne a Nate vždy šoféruje.

Mám také šťastie. Mám nádherný dom, prácu, ktorá ma naplňuje, a milého, slušného a výnimočne pekného manžela. Počas toho, ako Nate vychádza autom na cestu a šoféruje smerom k škole, si pomyslím: *Bodaj by narazil do stopky nákladniaka, prerazil hondu a oboch nás na mieste zabil.*